

HVALEŽNA PEJSEN D. MARIJE
»Magnificat anima mea Dominum«
skuzi Marko Kumprehta

Marija, dečla žegnana
od Davidove hiše,
bila možu zaročena,
kakor nam Lukež piše.
Je častila ter hvalila
milost božjo veliko
v svoji pejsni, ti hvaležni,
pejla s štimo visoko.

Dušica moja, povišuj
Boga, ki te je stvaril
inu ti duh moj poskakuj
v Bogi, kir te je rešil,
ter deklin stan, zlu ponižan,
je visoku povišal,
de njo naprej bo vsak vselej
za zveličano držal.

Zakaj Gospud, ki je mogoč,
je silne reči sturil:
nad mano skazal svojo muč,
z nadlug me vselej rešil.
Njega milost ter usmiljenost,
ta vekomaj ostane;
kar govori, trdnu drži,
vsa sila se mu ugane.

Svoje roke muč skazuje,
ker ofertane poniža;
od stola jih rezkropluje,
pohlevne pak poviša.
Te lakotne inu žejne
z dobruto vse napolni,
na ofertnu ter prevzetnu
z gnado nikdar ne spumni.

Izraelu, hlapcu svojmu,
Gospud gori pomaga,
ampak njega žene h temu
njegova milost draga,
na katero čez vso mero
je on sedaj spomislil,
kakor je vsim starim, lubim
očakom bil oblubil.

Čast, hvala bodi visoku
Bogu očetu v nebi
inu po svejti široku
od vsakiga posebi,
de je nam dal, za last šenkal
Kristusa, Sinu svojga,
ta nas brani
skuzi duha svetiga.